

Georg Rudolff W e c k e r l i n /1584 - 1653/ :

To jste se, páni kamerádi,
musili zrovna na to ptát,
kde se ti cizí zeměhladi
hodlají letos zakopat ?
Co je nám po tom, kdeže stojí
či kdeže leží který pluk?
Tož prosím : o boji a zbroji
už ani muk!

Západoněmecký šachista na K u b ě.

Západoněmecký šachista navštívil Kubu na pozvání k účasti na turnaji v Havaně. Přitom podal svědectví o názorech Kubánců na západní Němce.

Lid v západním Německu je ~~xxxx~~ podle jejich názoru velice špatně. Ne, to není vtip, kdykoliv jsem se bavil s obyčejnými lidmi, vždy jsem se setkal s názorem že Kuba je svobodná země, kdežto západní Německo je země, která je poseta koncentračními tábory. Dr.Ffleger hovořil s lidmi bez tlumočnicka protože sám ovládá španělštinu.

O šachových turnajích na Kubě říká, že byly nejen znamenitě organizovány, ale i dobře navštíveny. Na jeho cestě ho doprovázela jeho žena, bývalá šachová mistryně Rumunska. Té kubánské úřady dovolily hrát šachová utkání s náhodnými diváky. Tolik západoněmecký deník "Frankfurter Allgemeine Zeitung" o návštěvě západoněmeckého šachového hráče na Kubě.

Malé srovnání životní úrovně Z á p a d u.

Zpráva si především všimá životní úrovně ~~západní~~ západní Evropy a porovnává ji s životní úrovní ve Spojených státech. Nejnižší životní úroveň v západní Evropě je ve Španělsku, Řecku a Portugalsku. Amerického standartu dosahují přibližně země Skandinávské, Švýcarsko a západní Německo. S nimi ještě t drží krok země Beneluxu a Francie. Příklady :

Ve Spojených státech vydělá ročně řidič autobusu 11.520 dolarů. Ve Švýcarsku 9.750 dolarů, ve Švédsku 9.645 dolarů a v Německé spolkové republice 8.250 dolarů. Američan musí v průměru pracovat třináct týdnů, aby si vydělal na malý osobní automobil. Švýcar 21 týdnů, západní Němec 27 týdnů. Nejvyšší daně platí ze svých příjmů na Západě Švédové.

Ž a l ú d v M o s k v ě.

Ministerský předseda Lybie Žalúd navštívil Moskvu ~~xxxxx~~ již jednou. To bylo na naléhání presidenta Sadata, který chtěl aby Lybie byla více napojena na sovětsko-arabskou frontu proti Izraeli. Tehdy byly rozpravy poznamenány patřičnými, sovětský tisk o návštěvě mnoho nepsal a výsledky byly pro obě strany zklamáním.

Tentokrát je scénář velmi odlišný. Před odletem v Tripolisu hovořil major Žalúd o tom, že styky obou států velká budoucnost, a řekl, že se spolupráce musí rozšířit na všechna pole. Právil, že proto musí oba státy vyloučit všechny negativní stránky, které by vrhaly stín na jejich přátelství. Je to jasná narážka na protisovětské výroky presidenta Gádafiho.

Sovětský svaz reagoval velmi podobně. Orgán komunistické strany "Pravda" uveřejnil na první stránce fotografii a životopis ministerského předsedy Žalúda. A v jádru důvěru, že návštěva ještě posílí libijsko-sovětské přátelství.

Tentokrát návštěva není na žádost Egyptanů, neboť styky Egypte s Lybií jsou nesmírně chladné. Vždyť se Tripoli jako Moskva nelíbí nové přátelství s prezidentem Sadatou se Spojenými státy. Podle některých zpravodajů měl tento nový vztah ráhny : Washingtonu major Žalúd ne vyslí, když hlásil o tom, že se má čelit imperialistické ofenzivě. Ze sovětského hlediska by užší styky s Lybií pomohly zadržet Sadatův chlad. Cesta majora Žalúda by měla být snazší po

rozhodnutí lybijské vojny obrany, zbevit presidente Sadáfiho politické a správni-odpovědnosti. Jestliže se neobjeví nějaký dramatický zvrat měl by jeho pětide-anní pobyt vdechnout alesprn nový život dohodě o spolupráci z roku 1972. Mohlo by se také zajít dale k anohem-ušší spolupráci v celé řadě oblastí.

Polemika mezi sovětskými disidenty.

Prvopodeatel tohoto rozboru byl v ruse, který z sial Alexander Solženicyn nejvyššímu sovětu v něž vyzval sovětské vedení, aby zahájilo novou kapitolu v dějinách Ruska tím že by se vrátilo k starým hodnotám ruského národa t.j. pravoslaví.

Jiný sovětský disident fysik Andrej Sacharov vyslovil souhlas s požadavkem spisovatele Solženicyna, aby se bojovalo za občanská práva a intelektuální svobodu. Pokud jde však o budoucnost Ruska vyslovil jiný názor. Sacharov uvedl, že Solženicynovy názory na budoucnost Ruska čpí nábožensko-patriarchální romantiku a že budoucnost Sovětského svazu je naopak v důsledné modernizaci země. Sacharov ovšem trvá na tom, že nejlepším systémem pro Rusko je skutečná ničím ne-falšovaná demokracie.

Také historik Roy Medvěděv autor ~~xxx~~ jedné z nejdůležitějších studií sovětského období projevil podobné názory na budoucnost Ruska. Tento bývalý člen sovětské komunistické strany zůstává sice socialistou, avšak je pro socialismus s lidskou tvář. Pokud jde o budoucnost Ruska tvrdí, že naděje na demokratizaci sovětské společnosti spočívá ve vědecko technickém a hospodářském pokroku, který může sovětský svaz urychlit jen s pomocí Západu. Podle názoru západních pozorovatelů diskuze mezi Solženicynem, Sacharovem a Medvěděvem je pokračováním sporu, který vedli ruští intelektuálové po staletí. Ať už je pozadí těchto sporů jakékoliv současná polemika mezi sovětskými disidenty připomíná podobnou polemiku ruských intelektuálů jež začala za napoleonských válek, a pokračovala až do pádu carské říše.

V této polemice stáli na jedné straně t.zv. západníci, kteří se přimlouvali za urychlenou modernizaci Ruska. Na druhé straně byli t.zv. slavjanofilové, jejichž hnutí bylo založeno na filosofické interpretaci dějin. Na podkladě této interpretace chtěli slavjanofilové vjtknout dějinné úhony Ruska a do jisté míry i Slovanstva ve světovém vývoji. Většina z nich nakonec dospěla k názoru, že budoucnost Ruska spočívá v ruských národních tradicích, zvycích a institucích. Snad bychom mohli na tomto místě poznamenat, že polemiky mezi západníky a slavjanofily zpracoval vědecky na př. Tomáš Garrigue Masaryk ve své známé knize "Rusko a Evropa", a že se touto věcí zabýval úspěšně také zesnulý český historik profesor Jan S l a v í k, který mimo jiné doplnil zmíněnou Masarykovou knihu psanou na sklonku první světové války kapitolou o ruské únorové a říjnové revoluci. Západníci sledovali vesměs týž cíl k modernizaci Ruska, zatímco slavjanofilové se vyznačovali především tradicionalismem. Avšak jednotlivé příslušníci obou směrů patřili do různých filosofických škol. Na př. přední západník Petr Č a a d a j e v usiloval za to, aby se Rusové vzdali pravoslavní a vstoupili do římsko-katolické církve. Car Nikolaj I však poslal Čadajeva do ústavu pro duševně choré. Naproti tomu Nikolaj Č e r n y š e v s k i j byl nekompromisní materialista a zcela odmítal náboženský přístup. Masaryk však o něm napsal, že se mohl stát jediným ruským Thomásem Paynem, americkým teoretikem rozumu a lidství, kdyby jeho osudem nebylo sibiřské vyhnanství. Zpředních ruských spisovatelů T u r g e n e v a Č e c h o v patřili k západníkům, zatímco D o s t o j e v s k i j a do jisté míry i T o l s t o j byli zařazováni mezi slavjanofily. Přední básníci revoluční éry B l o k, M a j a k o v s k i j, A c h n a t o v o v á e M a n d e l š t a m byli západníky. Na př. přední kritik Š o s n o v s k i j, kterého hodnotil kladně i Lenin se vyslovil pro amerikanizaci Ruska. Lenin sám shrnul svou filosofii pokud se dá o ni mluvit do jedné věty jež byla západnická že komunismus to jsou sověť, + elektrifikace. Je samozřejmé jak jsme již uvedli, že v obou skupinách jak mezi západníky tak i mezi slavjanofily, byli stoupcem nejružnějších škol, což vedlo k nejružnějšímu tříbení názorů jež často zacházelo až do levého i pravého radikalismu. Jako např. západník se uvedí případ Petra Velikého, který se snažil otvírat okna na Západ tím, že ruský barbarismus likvidoval barbarskými metodami. Na druhé straně radikálové mezi slavjanofily, často razili cíle pro které je jejich kritikové nazvali slavjanoběsnění. kdyby se tito kritikové dožili II. svět. války jistě by do tohoto slavjanoběsnění zahrnuli i tehdejší Stalínovu taktiku s ruským vlastenectvím a oživováním pravoslavné církve.

šéfe strany Ascarat a zamlčel, že jde o oficiální dokument ÚV Komunistické strany Španělska. "Partijnaja žizn" to vylíčila tak jako by šlo o názory jistého soudruha Ascarata. List tlumočí zkráceně i španělskou anélskou mezinárodní situaci. Vytýká prvnímu tajemníkovi KS Španělska, že podporuje protisovětskou politiku Číňanů. Ve skutečnosti se španělští komunisté chovají kriticky jak k Sovětům tak k Číňanům.

Na útoky sovětského listu "Partijnaja žizn" odpověděla KS Španělska prohlášením. Reference zdůrazňuje že ÚV schválil Ascaratův referát a že budují ve zvláštní brožurě v plném znění zpřístupněn všem členům strany. Poznámkami, které byly k dokumentu připojeny mají sovětské útoky vyvrátit a nepravdy opravit. Tímto krokem zavrhuje KS Španělska sovětskou kritiku a znovu potvrzuje, že nadále setrvává na svém nezávislém kursu.

Význam svévolné KS Španělska ve světovém komunistickém hnutí zatím vzrostl takovou měrou, že dokonce i s komunistickou stranou Sovětského svazu spřátelené strany udržují svazky se španělskými komunisty i přes oficiální sovětskou kritiku. Zanedlouho by tom co vyšel zmíněný členek v listu "Partijnaja žizn" vedlo rozhovory se španěly i vedení italské KS. Italové jsou známi svým nezávislým kursem, který se rozhodně liší od dogmatické cesty Sovětů. Pro sovětské komunistické vedení je situace v komunistických stranách Západu vysloveně obtížná. Většinou existují jen dvě možnosti, západní komunisté buď vystupují v rouchu, které je pro vlastní národ přitažlivé a pak může Moskva jejich linii jen těžko akceptovat. Nebo zůstávají věrni sovětské x linii jako např. Německá KS ve Spolkové republice a pak jsou ale odsouzeni x k bezvýznamnosti.

Komentář připravila rozhlasová stanice Deutsche Welle.

" Ž a l u j i "

Socialistický realismus po převratu v únoru k 1948 byl vydáván nikoliv za literární směr, nýbrž za novou závaznou metodu tvůrčí práce. Nastala vláda nřrajeřizmu, lakování na růžovo, povinně diktované úcty k Sovětskému svazu. Verše byly plné řečnických gest, politických fráží i výhrůžek.

Nastala první vlna věznění spisovatelů a vylučování ze Syndikátu českých spisovatelů, který byl později zrušen, a jeho stanovy prostě ignorovány. V prvních dnech po únorovém převratu byli ze Syndikátu českých spisovatelů mezi prvními vyloučení: Bohuslav B r o u k, Václav Č e r n ý, Prokop D r t i n a, Ivan H e r b e n, František K o v á r n a, Zdeněk L e d e r e r, Otakar M a c h o t k a, Michal M a r e š, A. C. N o r, Ferdinand F e r o u t k a, Karel P o š v a, Václav F r o k ú p e k, Jan Š l a v í k, Iven S u k, Josef S u c h á n e k, Karel Š e l e p a, Mirko T ů m a, Eduard V a l e n t a, a Jaroslav Ž á k.

Krátce po únorovém převratu byli bez oficiálních zdůvodnění ihned zakázány kulturní, literární a kulturně-politické a kulturně-náboženské týdeníky a časopisy: D n e š e k, O b z o r y, V ý v o j, K a t o l í k, S v o b o d n ý z í t ě k, a další. A během roku 1948 byly pak postupně zastaveny všechny nekomunistické i některé nekonvenční komunistické kulturní, literární, vědecké, osvětové, filosofické a teologické: A k o r d, A r c h a, D i v a d e l n í z á p i s n í k, D o b a, K r i t i c k ý m ě s í č n í k, K o l o, K v a r t K y t i c e, L i s t y, Č e s k ý Ž i v o t, M o r a v s k o - s l e z s k á o s v ě t a, R ů s t, V y š e h r a d, R o k, M o s t, N a h l u b i n u a celá řada dalších, které zastávaly pokrokové, demokratické a liberální názory. Souvisle s rušením nekomunistického tisku na př. O s v o b o z e n é h o n a š i n c e z Olomouce, listu s dlouholetou tradicí, H l a s u v Ostravě, V o l n é h o s l o v a v Olomouci a celé řady jiných, ke kterým přibily v pozdějších letech L i d o v á o b r o d a, N o v á p o l i t i k a, v r. 1952 L i d o v é n o v i n y, bylo zastaveno vydávání moderní západoevropské a americké literatury, jak beletristické tak odborné a technické. Tento zákaz šel tak daleko, že některé romány otiskované na pokračování v denních listech musely být v polovině zastaveny.

Z knihoven byla odstraněna díla předních českých státníků, filosofů, teologů, myslitelů a spisovatelů a s nimi zmizela i díla českých trockistů, revisionistů. Celé knihovny byly zničeny, spáleny a dány do sběru starého papíru. Zničeny byly knihovny z více jak 30 klášterů a zámků, také starobylá knihovna teologické fakulty v Olomouci. Po obnovení fakulty musela být knihovna v r. 69 rybudována. Dnes je fakulta opět v likvidaci. Takových příkladů by se dalo uvést mnoho. Poprvé o tomto vandálství veřejně hovořil básník Jaroslav Seifert na I. sjezdu Svazu československých spisovatelů r. 1956 v Praze.

Filosofii slavjanofilství neúspěšněji vypracoval Ivan Kirjějevskij, který byl zápačnik a později byl ovlivněn mystikou proslulého monastyru v Otkryně. Kirjejevskij tvrdil, že se Rusko stalo nadřazeným ostatním národům protože si zachovalo pravověrné křesťanství. Tyto Kirjejevského ideje vypracoval jeho přítel a vzdálený příbuzný Alexej Chomjakov. Všichni slavjanofilové zděrazňovali mesianistickou roli Ruska a tvrdili, že Rusko bude moci splnit toto údajně historické poslání jen když oživí staré pravoslavné tradice Rusko musí zachránit svět, protože jak napsal doslova Dostojevskij: Rusové jsou Bohonosný národ. "Ruskij nadrod - Rogonosec."

Podle Vladimíra Solovjova je jednoho z nejlepších ruských filosofů 19. století slavjanofilské hnutí bylo jen jedním z projevů ruského nacionalismu. Oficiální bolševický historik Nikolaj Fokrovskij interpretoval počátkem 20. let slavjanofilství zcela marxisticky. Napsal, že vzestup slavjanofilství nutno přičíst krizi na obilním trhu, kdy zemědělské ceny příliš poklesly.

Když si tedy uvědomíme historické pozadí takových úvah o budoucnosti Ruska je nám zřejmější, že nynější diskuse sovětských disidentů je vlastně polemikou několika názorových skupin, ale příslušníků jednoho tábora. Je to jen pokračováním dialogu o problému, který nebyl ještě vyřešen. Tím, že hájí své do určité míry rozdílné názory Solženicyn a Sacharov otevírají novou kapitolu diskuzí jež po staletí oživovala a obrozovala ruský intelektuální život a jež byla po bolševické revoluci přitlumena. Solženicyn navazuje na Dostojevského a Sacharov na Černyševského. Historické prostředí se změnilo, svoboda člověka a budoucnost Ruska zůstává nevyřešeným problémem.

To byla úvaha Edmonda Demetra z rozhlasové stanice Hlasu Ameriky.

Moskva proti španělským komunistům.

Moskva se postavila jak proti mezinárodním tak vnitropolitickým zásadám španělských komunistů. Tyto zásady byly formulovány členem sekretariátu Komunistické strany Španělska a schváleny ústředním výborem. Zajisté mrzuté je pro Sověty stanovisko španělských komunistů v sovětsko-čínském konfliktu. Španělé se vážají postavit za jednu z rivalizujících stran. Nezachovávají ani blahosklonnou neutralitu jako Sev. Vietnámci nebo Rumuni. Španělská komunistická strana vytýká jak Rusům tak i Číňanům, že sledují vlastní národní zájmy a že zrzují věc mezinárodního proletariátu. Dále kritizují, že komunistické velmoci udržují lepší styky s kapitalistickými státy než mezi sebou. Španělé vytýkají Sovětům, že chtěli se svými satelity na Bruselské konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě odsoudit Čínu jako nepřítele evropské bezpečnosti číslo jedna a že neměli vůbec v úmyslu kritizovat americkou politiku. Španělé prohlásili, že jen díky odporu evropských komunistických stran se protičínské manévry Sovětského svazu zhatili. Kořenem zla tkví, podle názoru španělských komunistů ve velké roli státu v komunistických zemích a v degeneraci tamních stran. Nejhorší příkladem degenerace byrokratizmu a pohevení revolučního ducha je přijetí šéfa sovětské diplomacie Gromyky a, ministra obrany Grečka, a předsedy sovětské tajné policie Andropova do moskevského politbyra komunistické strany Sovětského svazu. Ž

Sokující jsou pro dogmatické komunisty ve východní Evropě také vnitropolitické požadavky Španělské komunistické strany. V programové brožuře komunistické strany Španělska se praví, že budoucí španělský socialistický stát nesmí mít žádnou oficiální ideologii. Mezi různými socialistickými seskupeními by se mělo unožnit otevřené ideologické soupeření. Skolektivizování v výrobních prostředcích by mělo být konečným cílem daleké budoucnosti. Mělo by se při tom postupovat pomalu, bez ohrožování blahobytu národa. Autnost odškodnění majitelům zestátněných podniků odůvodňují španělští komunisté obavami, že jinak by mohlo dojít k nebezpečným potížím v zásobování. Socialistickou španělskou vládu by to nutilo k zavedení přísných nouzových opatření, k zaručení demokratických práv, tvorení byrokratických institucí. A takovému zvrhnutí socialistického systému bude třeba všemi prostředky zabránit.

Aby španělská komunistická strana zabránila poměrům, které panují ve východní Evropě a jaké v níkalý ze alliendovy vlády v Chile navrhuje vytvoření pravé demokratické soustavy, více stran za účasti katolických vrstev obyvatelstva. Bude zspotřebí také rozumná hospodářská politika.

Proti této nesnesitelné požadavkům španělských komunistů zahájil moskevský list ~~xxxxxxxxxxxx~~ "Partijnaja žizn" ostrou kampaň. Při svém útoku na

Kulturní historik Alexej Kusák uvádí konkrétní příklad z Teplé, jednoho z největších klášterních objektů v Československu. Zrušený klášter byl ve vojenské správě, které tuto jedinečnou stavební památku proměnily v ubytovny vojáků a v konírny. Státní památková péče do jejíž kompetence objekt v r. 1959 přecházel získala v té době povolení používat sál bývalé knihovny na svoz knih z jiných likvidovaných objektů. Pohled, který se mi otevřel píše Alexej Kusák, když jsem se dostal do tepelské knihovny je nezapomenutelný. Uprostřed monumntální místnosti, vedle x Strahovské knihovny největší v Československu a proslulé v odborné literatuře byly do výše několika metrů navrženy bez ladu a skladu vzácné fondy mnoha klášterních a zámeckých knihoven. Většinou v dokonalých vazbách. Špalíčky velké kulturní hodnoty. Za mé přítomnosti se právě vykládaly nové zásilky. Na vykládce pracovali vojáci z koníren, kteří v sále knihovny vrátili přivezené knihy vidlemi na haldy. Tepelský příklad byl sice názorný ve své drastičnosti, ale nebyl ničím ojedinělým.

Během roku 1948 byly likvidovány všechny samostatné umělecko-tvůrčí skupiny. Nový jednotný umělecký program byl direktivně rozpracován na ministerstvu školství a umění. Jako příklad likvidace samostatných tvůrčích uměleckých skupin může sloužit osud D r u ž i n y l i t e r á r n í a u m ě ě c k é v Plomouci, která s krátkým nuceným odmlčením v protektorátu trvala 32 let. V r. 1948 byla zlikvidována. Její literární revue A r c h a zakázána. A zakázána byla i její knižní edice. Podobný osud postihl K o l o moravských spisovatelů a jeho edici. Jeho časopis K o l o byl rovněž zakázán.

Nepěknou hru sehráli komunisté se Syndikátem českých spisovatelů, který přes všechny pokusy nemohli před pučem ovládnout, a ideologicky usměrnit. Proto byl po únorovém převratu administrativní cestou nadiktován Akční výbor, který provedl t.zv. "očistu". V první řadě vyloučil funkcionáře Syndikátu, především generálního tajemníka A. C. Nora, který se pak musel na léta literárně odmlčet. Mezi vyloučenými byl i Michal Mareš, který byl krátce na to zatčen a uvězněn. Vyloučení byli i legionářští spisovatelé a autoři skautských knih.

Roku 1949 byl Syndikát českých spisovatelů zrušen a administrativně byl vytvořen Svaz československých spisovatelů. Protiprávnost tohoto komunistického kroku odhalují stanov, Syndikátu českých spisovatelů na které ministerstvo vnitra a ministerstvo školství a kultury, vůbec nebralo zřetel.

Zde vystupuje až otřesná podobnost s likvidací Svazu českých spisovatelů v r. 1970. Tytéž administrativní zásahy, tatáž kampaň provázená vyhrožováním, skandalizováním a zetýkáním. Podobnost je i v tom, že v r. 49 tak jako v r. 70 odmítli mnozí spisovatelé nadále spolupracovat s nederokraticky dosazenou organizací a raději odešli z literární scény.

S likvidací Syndikátu nastala i likvidace svobodného nakladatelského podnikání. V r. 1950 byla pak podle sovětského vzoru provedena typizace nakladatelství, které byla dána pod správu a dohled společenských organizací.

Kuriozitou té doby zůstává vzájemné udávání a obviňování mezi prominenty stran, zejména v kulturní oblasti. Dr. Jiří Hájek byl na začátku 50. let obvinován Jiřím T e u f r e n a Ladislavem Š t o l l e m za to, že se na konferenci mladých autorů na Dobříši v r. 1948 bratřil s katolickým básníkem Kamillem B e d n á ř e m. Profesor František B u r i á n e k o této době napsal: "Jisté době se literární kritika a diskuse podobaly politickým zatýkačům."

V kulturních aktualitách Svobodné Evropy ~~yxš~~ jsme pokračovali v četbě výřezů z dopisu Antonína K r a t o c h v í l a " Žaluji".

Záhledné okolnosti smrti kardinála T r o c h t y .

Tomáš H o l o u b e k z litoměřické kapituly, označil v 19. čísle týdeníku "Katolické noviny" zprávy o dramatické schůzce kardinála Štěpána Trochty s tajemníkem úřadu pro církevní záležitosti v severních Čechách D l a b a l e m za pomlouvačskou kampaň. Litoměřický biskup zemřel krátce po této schůzce ve věku 60 let, 6. dubna 1971.

Monsignore Holoubek uvádí, že tato schůzka se vyznačovala vzájemným pochopením a skončila se k oboustranné spokojenosti. Katolická tisková agentura AT-press uvedla 26. dubna, že československý kněz žijící v rezidu otec Josef H o v o t n ý napsal papeži P a v l o v i VI a generálními tajemníky Spojených národů Krutu W a l d h e i m o v i, dopis v kterém obviňuje Dlabala, že 5. dubna měl s kardinálem Trochtou šestihodinový rozhovor, který měl charakter výslechu a během kterého Dlabal vyhrožoval kardinálovi. Podle Novotného Dlabal psal na této ~~xx xx~~ schůzce i když věděl, že lékaři nařídili Trochtovi aby se

v, hnul jakémukoliv vzrušení. Trochta po schůzce s Dlabalem byl úplně vyčerpaný celou noc nespál a ráno utrpěl mozkovou mrtvici. V ten samý den po poledni zemřel.

Kanovník Holoubek uvádí, že československý kněz, který žije ve vídeňském exilu použil informace z pochybných pramenů, zřejmě od někoho, kdo se na schůzce nezúčastnil.

Zpráva o odsouzení S u p e r f i n a.

Superfin byl odsouzen na 5let vězení a 2 roky vyhnanství na Sibiři. Třicetiletý Superfin ~~řekl~~ popřel, že by se cítil vinným. Obžaloba uvádí, že pomáhal vydávat "Kroniku běžných událostí", že pomohl propašovat z vězení deníky Eduarda Kuzněcova, který si odpovídá 15 leté vězení, za pokus o únos letadla, a jiných činů protisovětského charakteru. Superfin pomáhal Alexandrovi Solženicynovi při sbírání historických dokumentů.

" S o u o s t r o v í G U L A G "

Všichni se podobají jeden na druhého. Někde jste je viděli už za vaší transportní pouti. Pravda - ne tak čistých, ale s těmi jistými zvířecími papuškami a s krutým výrazem. Jsou to kriminálníci, zasloužilí banditi. Ten jistý Ženka Žogol, Míša Zver, Martin Kakišinja jenže už ne za mřížemi. Vyumývali se a vystrojili za důvěrníky státu a s velmi vážným a falešným výrazem dohlížejí už na naši disciplínu. Když se do jejich tváří zadívá člověk s přestavivostí, může se mu zdát, že pocházejí z ruského kořene, kdysi byli vesnickými pacholky a jejich otci se jmenovali Klim, Frochor, Gurja. Mají dokonce podobné příznaky jako my, 2nozdry, dvě duhové pupily, růžový jazyk na hlxtání jídla a na tvoření ruských zvuků z kterých však vznikají celkem nová slova.

Každý náčelník transitky sež dovtipí, že za systematizovanou práci, může práci převzít člen vlastní rodiny, který sedí doma a nebo, že finanční prostředky, ne ni si může správa věznic podělit. Mezi sociálně blízkými stačí zapískat a hne-ď se najdou takoví, kteří ji budou zadarmo vykonávat. Zakotví v přístavu, nemusí do táborů nebo do dolů dolovat uhlí či rudu, dřít se v tajze.

Všichni ti písaři, skupinaři, účetní, vychovatelé, koupelnoví mistři, holiči, skladníci, umývači nádobí, kuchaři i krejčí, všichni jsou věčně transportováni vězni, dostávají vězeňské přiděly a jsou umístěni v celách. Koláče a smetanu si v,loví ze společného i bez správy věznic, ne,ovoříc o zavazadlech transportovaných vězňů. Všichni se právem myslí, že ani v jednom táboře jim nebude lepší. Vězni k nim přicházejí ještě bez zkušeností, mohou je zestrašovat svojí mocí. Prohlížejí nás na místo dozorců. Před osobní přehlídkou žádají ab, - chom dali do úschovy peníze a s vážnou tváří vedou jakýsi záznam. Z našich peněz pravda nám zůstane jen vzpomínka na tento záznam. "Dali jste peníze do úschovy" - "Komu"?začudovaně se ptá důstojník, který právě přišel.

"Byl tu jakýsi"....

"Kto vlastně?"

Pridurkovis nikoho neviděli.

"Proč jste mu dávali peníze?"

"Mysleli jsme ..."

"Sotár si myslí, jindy myslete méně!"

to je vše. Žádají nás, abychom si věci nechali v předsíni umóvárky, Nikdo je nevezme. Kdo by je chtěl? Necháme věci, vždyt do páry s nimi nepůjdeme. vrací se. Věci jsou pryč. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Svetry jsou pryč. Kožešínové kukavice jsou pryč.

"Jaký svetr to byl?"

"Modrý"

"Sel se umýt, ~~xx~~ned přijde" ozve se posměšně.

Obírají nás o naše věci i čestně. Dávají se od nás podplácet za to, že nám převezmou kufr do rádné uschovny. Že nás neposadí do cely s banditami, že nás rychle pošlou dále. Že nás déle nechají v transitce. Nebo, že nás přímo ne,ijí. Vždyt jsou to banditi, vysvětlují naši znalci, ti kteří přisluhují. Nepřátelé čestných kriminálních. Čestní zloději sedí v celách. Náš králičí rozum o však nechce strávit. I ti první i ti druzí jsou stejně tetovaní, mají ty jité dlouhé prsty. Možná, že první jsou druhým nepřátěři, ale nám přáteli nejsou ni jedni ani druzí.

Mezitím nás posedili ~~pxxxkxy~~ na dvoře, přímo pod okny cel. Na oknech náhubky, do cel nevidíš, ale chraplavě dobromyslnou radu z nich slyšíš. "Poslouchajte hoši, tady jsou takové pořádky. Při prohlídce vám poberou všechno co se sype - čaj a tabák. kdo má u sebe, koulejte do našeho okna. rotom vám všechno vrátíme".

Co my víme, jsme zelenáči, králici. Možná, že opravdu ~~modebírají~~ čaj a tabák. Z literatury přece známe všeobecnou solidaritu všech vězňů. Trestanec trestance neošidí. Upozorňují nás systematicky. Hoši. Kouleme jim naše měšce s tabákem. V oknech je chytají a zlodějsky, se smějí. "Ech, hloupí fašisti".

V tranšitních věznicích vítají trestance tyto pravda nenapsané hesla:

-Pravdu tu nehledej!

-Všechno co máš, odevzdej!

Opakují je strážní ~~xxxxxxx~~ z průvodu, dozorcí i banditi. Jsi ohúřený výškou trestu. Myslíš na to, aby jsi si trošku odpočinul. A všichni okolo myslí jen na to jak tě okrást. Všichni se přičinují, aby ještě více ponížili a pokořili opuštěného a nešťastného politického vězně.

K "Musíte vše odevzdat", beznědějně kroutí hlavou dozorce gorkovské tranšitní věznice a A. Bernstein mu s úlevou odevzdává svůj důstojnický plášť. Zadarmo to není - za dvě cibule. Proč si máš stěžovat na bandity, když na Krásné Presni všichni dozorcí chodí v důstojnických botách, které jim nikdy ~~erár~~ nepřidělil. Všechny postupně ukořistili v celách banditi a potom přenechali dozorcům. Jak si můžeš stěžovat na bandity, když vychovatel KVO - kulturně výchovné správy je banditou a píše posudky na politické vězně. Kemerovská tranšitka, máš vari hledat záštitu před bandity v rostovské tranšitce, jež je jejich rodným domem?

Ríká se, že r. 1942 v gorkovské tranšitce důstojníci Gavrilov, vojenský technik Štěbetin přece se jen vzepřeli, zbili bandity a přinutili je učlověčit se. Vyznívá to však jako legenda. Učlověčili se v jedné cele a nadlouho. kde měli oči modré brigáděrky - cizí byli blízké. Když však rozprávají, že v Kotlašské tranšitce r. 1940, že banditi při káosku postupně vytrhovali peníze z rukou politickým a že ti se na ně potom vrhli a že na ochranu banditů pozvali stráž s kulomety- o tom nezapochybuješ. To je na poměry jak-o ulité.

To bylo 90 pokračování z knihy Alexandra Solženicyna "Souostreví GULAG"

"Kronika běžných událostí"

Referuje ze Svobodné Evropy, Pavel Kohn.

Nové vydání "Kroniky běžných událostí" oznámily západní agentury z Moskvy a zprávy o tom se objevili v několika západních dennících. Sovětský ilegální nepravidelně vycházející časopis "Kronika běžných událostí" nezaujal jak se soudilo, nýbrž vychází i nadále. A hned tři jeho čísla - číslo 28,29,30 odevzdali tři sovětské disidenti v těchto dnech v Moskvě západním novinářům.

Nejdříve stručná informace o těch, kdo se tohoto jistě nebezpečného úkolu ujali. Byli to dvě ženy, a jeden muž a to fyzik a spolupracovník známého bojovníka za lidská práva profesora Andreje Sacherova ~~Sergjej K o r v a l o v~~, matematicka Tatjana ~~V e l i k a n o v á~~ a lingvistka Tatjana ~~Ch o d o r o v i č~~. Z této zprávy, vyplývá, že hnutí bojovníků za dodržování lidských práv a za právo na vlastní názor a kritiku společenských nešvarů v Sovětském svazu nezaujal ale, že i nadále existuje a má dostatek sil se projevit, neboť "Kronika běžných událostí" byla po léta jeho lze-li užít tohoto výrazu tiskovým orgánem.

O "Kronice", která se jak známo opisuje v Sovětském svazu na stroji a rozšiřuje osobním předáváním, které se vždycky, dostávala i ilegálně na Západ, kde byla překládána se skoro 2 rok, téměř nic nevědělo. Mělo se za to, že snad dokonce byla definitivně potlačena.

V roce 1972 se při soudu se spolupracovníky tohoto časopisu Petrem ~~J a k i r e m~~ a Viktorou ~~K r a s i n e m~~, kteří pravděpodobně pod nátlakem provedli sebekritiku a zřekli se jí jako ohavného nástroje imorerialismu, vyšlo na jevo, že sovětská tajná služba KGB má prý seznam 60 významných sovětských osobností, kterým hrozí represáliemi, vězením jestliže ještě kdy vjde jen jedno jediné číslo tohoto podzemního časopisu. Předpokládalo se, že se tomuto vydírání nebudou moci sovětské disidenti postavit na odpor. Ale jak se zdá nebylo tomu tak a hnutí odporu neztratilo své sebevědomí a dovede lépe odvažovat možnosti, které má než se dalo předpokládat.

Oni tři odvažní, kteří tři nová čísla "Kroniky běžných událostí" západním žurnalistům veřejně odevzdali prohlásili, že tento časopis nepokládají za nic

illegálního a že jeho obsah není vůči Sovětskému svazu a sovětské společnosti nepřátelský. V čemž mají zajisté pravdu.

Kdybychom chtěli najít paralelu s naším osudem snadno by se nám to mohlo podařit. Socialismus s lidskou tváří zajisté nebyl nepřátelský vůči Československé socialistické republice. Naopak, byl naší zemí lepší alternativou než byla alternativa předchozí novotnovská.

Ona nová tři čísla k "Kronika" my zatím v redakci nemáte a k jejich obsahu můžeme sdělit jen to co jsme se dozvěděli z druhé ruky. Jejich obsah je prý tentokrát velice konkrétní, věcný a dokumentární. Tak na př. v 30 čísle se popisuje jak vypadalo město K o v n o o prvním výročí sebeupálení 20-letého litevského studenta R o m a n a K a l a n t y, který spáchal 14. května 1972 sebevraždu na protest proti potlačování svobody litevských občanů. Režim se toho dne obával demonstrací a proto dal nepochodovat do města oddílům milice a vojáků. A provedl celou řadu nejrůznějších bezpečnostních opatření. K demonstracím sice nedošlo. Lidé pouze nosili ke Kalantovu hrobu květiny a mnozí byli zatčeni.

Dále se v tomto čísle popisují poměry v sibiřském pracovním táboře Perm kde jsou nedostatky jakékoliv lékařské péče a konkrétně se zde líčí osud nemocného vězně K r t i s e, jenž navzdor žaludečním vředům musel těžce pracovat a zemřel.

Západní žuranlisté se domnívají, že tentokrát není tak důležitý obsah tří čísel tohoto samizdatového časopisu, jako vůbec to, že se znovu objevil. A já si myslím, že i my z toho můžeme čerpat jistý optimismus.

Švédský psycholog o sovětské p s y c h i a t r i i.

Náš stockholmský dopisovatel Petr Bernat vás teď seznámí s náhory jednoho švédského psychologa se sovětskou psychiatrií a s tím jak otevřená debata pomáhá ve Švédsku řešit základní psychiatrické problémy.

Psycholog Henri W e n l i n d e r činící v Uppsalle se z hlediska odborníka zamýšlí nad sovětskými psyhiatry, kteří pomáhají vládnoucím složkám zbavit se nepohodlných opozičníků tím, že je na základě diagnózy odsoudí k psychiatrickému léčení. Ve svém článku říká, že i když sami lékaři rozhodně odmítají nařčení, že jsou slepými vykonavateli vládní politiky, přesto jimi jsou ve skutečnosti, díky své komunistické výchově a jednostrannému odbornému vzdělání.

Historicky se sovětský člověk od dob carismu podřizuje autoritě, vrchnosti. Tento respekt a strach říká psycholog Verlinder může v autoritativní společnosti lidu lehce přejít do krve. Hlavní chyba však spočívá v sovětské psychiatrii. Jedinec je především biologický organismus, jeho úchylné jednání pramení z porušených biochemických či neurofysiologických reakcí. Společenské zřízení může takovéto učení znamenitě využívat i zneužít, protože každá kritika společnosti se okenžitě obrací ve zdiagnostikovatelnou pohromu, neboť společnost sama je a chce být považována za tabu. Tento směr je pozoruhodný zejména tím, že historicky znamenal marxismus pravý opak. Totiž myšlení sociologické, které si našlo svůj výraz v třídách a jejich vzájemném antagonismu. Podle marxismu je přece jedinec determinován ekonomickou strukturou, společenským řádem. Právě z toho vyvozují marxisté morální nedostatky Západu jako zločinnost či narkomani, které jsou produkty společnosti a nikoliv ~~zhráxxxysšixješixxš~~ projevy choré mysli jednotlivců. Ve vlastních řadách se zřejmě měří jiným loktem, je smysl Verlinderových vývodů.

Švédský vědec také dokládá proč. Jde o mezinárodní prestiž sovětského státu v němž třídní ne-antagonismus musel způsobit žádoucí změnu.

Historie rock-en-rolu v Č e s k o s l o v e n s k u.

Je ~~ksituací~~ v hudbě na konci 50. let byli funkcionáři zcela spokojeni. Rozhlas zněl od rána do večera optimistickými budovatelskými písněmi a častušemi s texty v nichž hučely frézy, rachotily kombajny. Puška se vesele rýmovala se soudružkou, socialšmus se skloňoval ve všech pádech. Angažovaní skladatelé a básníci ~~xxxxxx~~ v modrých košilích byli také spokojeni. Jejich monopolní postavení jakožto jediných tvůrců zábav, pro mladé i staré jim sice nepřinášelo popularitu dnešních pop-ových hvězd, ale na výši svého konta a publicitu se neuseli stěžovat. "Rudé právo" a jiné stranou přísně řízené sdělovací prostředky lehdy vůbec nenapadlo zabývat se slaboduchou textovou úrovní častušek a tanečních písní. A československá mládež se o tehdejší populární hudbu vůbec nestále. Nebrala ji prostě vůbec na vědomí a pilně ladila na přijímačích pořady radia Luxenburg, Mjunik a jiných západních rozhlasových stanic.

Nespokojeni byli v té době zřejmě jenom vedoucí obchodní pracovníci restaurací a jídelen. Ale ani ne tak s úrovní taneční hudby jako se špatnou tržbou, vinárenských a kavárenských zařízení. A byla to právě jen a jen tahle touha těchto soudruhů po zvýšené akumulaci, která uvolnila prostor, tedy lépe řečeno prostůrek pražské Reduty několika nadšencům pro džez a rock-en-roll. Seskupených kolem manželů S o d o m o v ý ch, Vlasty P r ů c h o v é, dr. H a m r a, právníka Š l i t r a a výtvarníka S u c h é h o či textiláka J a k o u b k a, kteří v malém sáčku Reduty začali hrát a zpívat k tanci. A protože hráli a zpívali dobře, rychle se to po Praze rozkřiklo. Z tanečního parketu se stal miniparket až zmizel docela, protože se do nsbité, zakouřené místnosti nevešel. A právě v Redutě došlo k něčemu typicky českému. Americký rock-en-roll začal žít vopodivuhdné symbiose s češtinou což se projevilo blahodárně na zvýšené kvalitě celé populární hudby v 60. letech.

Lidé v Redutě a později v divadle N a z á b r a d l í, S e m a f o r u a R o k o k u začali dbát o to, aby české i převzaté rock-en-rollové skladby měly t.zv. textappeal t.j. aby byly poetické, neotřelé, aby se vymkly z běžného kliše tehdejší textové socialisticky angažované tvorby. Byl to Jaroslav Jakoubek, který objevil, že anglické slovo rock má v češtině neuvěřitelně široké poetické uplatnění. Tak vznikl jeho písňový cyklus Rocky v kruhu, písničky Kaiser Rock, Rock na vsi, Pok-rock a další. V nichž tvrdil, že o rocku se nemá vést zbytečné rokování je-li to pok-rock či mravní úpadek, že se má vlastní hlavou myslet a na vlastních nohou stát a nečekat na příslušné usnesení.

A nejen Jakoubek, dvojice Suchý - Šlitr, M a c h e k, K o p t a p r ů c h o v ý a další pomáhali rock-en-rolu prorážet cestu do české populární hudby. Že to nebyla cesta lehká o tom svědčí ten fakt, že teprve na počátku 60.let vedoucí pracovníci tehdejších gramofonových závodů spočítali, že by se na českém rock-en-rollu dalo vydělat i přes jeho údajně ideologickou neujasněnost, a zavadnost.

A tak se na trnu objevil, první nahrávky s Ljubou H e r m a n o v o u, Jiřím S u c h ý m, Karlem S t ě d r ý m a Waldemarem M a t u š k o u.

V dnešním Československu se kulaté výročí rock-en-rollu slavit nebude. I když se znormalizované sdělovací prostředky včetně "Rudého práva" zabývají soustavně situací v naší populární hudbě, její slabou textovou úrovní, snahy básníků a skladatelů z konce 50.let jejich textappeal shledaly ideologicky zavadné. Svědčí o tom i nedávná rozhlasová poznámka soudruha F o s t l e r a v níž kritizoval Suchého a další za to, že jejich tvorbu citují: "že jejich tvůrčí zdroje byly apolitické nikdy nepřesahující možnosti luční a květinové poezie" a tam, kde se tato tvorba odpoutala od svého lyrického tématu, kdese snažila obsáhnout ~~xxxxxxx~~ problematiku současné socialistické společnosti dostávala se do slepé uličky verbalismu, recese a maximálně pacifismu." Také z citátu.

A tak dnes v květnu 1974, dvacet let po vzniku rock-en-rollu z našeho rozhlasu a televize zní sice skladby se západním rockovým rytmem, ale jejich slova naprosto postrádají typický český textappeal.

To byla úvaha Jana Šnajdra - Český rock-en-roll měl textappeal.

Ještě jednou G i j o m.

Ze Svobodné Evropy hlásí Karel Jezdinský. Celý případ Gijom se svými podivnými okolnostmi může být dílem těch sil, které si ve východoněmeckém vedení nepřejí zmírnění napětí. Gijom se nechal až překvapivě snadno odhalit, ke špiónáží činnosti se rychle přiznal a i ve východní Evropě rostl podezření, že k tomu dostal z vých.Berlína pokyn. Zůstává otázkou do jaké míry byla Gijomova činnost známa koordinačnímu centru tajných služeb ve Varšavském paktu. Zdá se, že partneři NDR a Sovětského svazu o tom neměli ani ponětí. Východoevropští politikové, kteří vedli s Bonnem ve smyslu Brandtova východní politiky důvěrná jednání v nichž dali najevo své autonomní snahy a zvláštní přání, která vždy nemusela být v souladu se zájmy Sovětského svazu a východního Německa se musejí stát zda vých.Berlín a Moskva nebyli vždy o těchto jednáních rychle informováni volik "Neue Zürcher Zeitung".

19. výročí Varšavského paktu.

Připravil redaktor Svobodné Evropy Martin Zemek.

Na 14. května připadá výročí vzniku Varšavské smlouvy, která byla podepsána v posilkém hlavním městě r. 1955. Není to tedy sice žádné výročí zaokrouhlené, prakticky vzato je však právě toto 19. výročí od roku 1955 vlastně to nejdůležitější. V dokumentě Varšavské smlouvy je totiž stanoveno, že zůstává v platnosti po dobu 20 let. Pro smluvní strany, které do roka před uplynutím této lhůty neodvedují vládě Polské republiky prohlášení o vypovězení smlouvy, zůstane však smlouva v platnosti po dobu dalších 20 let. S 19. výročím končí možnost použít stanovené výpovědní lhůty. Možnost jak už bylo řečeno v dosahu moskevského mocenského aparátu jen velmi teoretická. Odejít si mohla dovolit Albánie, nemohlo si to dovolit ku příkladu Maďarsko. V odpovědi na jeho výpověď smlouvy v r. 1956 byla sovětská okupace. Československo v r. 1968 smlouvy nevypovědělo a přesto padla jeho suverenita za obět zemím jež se 14. května 1955 zavázali ji chránit. Je tedy v případě Varšavské smlouvy psané právo něco s čímž moskevští manipulátoři nakládají velmi libovolně.

Až dosud nebylo třeba vojenské moci Varšavského paktu použít proti údajnému agresoru ze Západu, nýbrž vždy jen proti jeho vlastním členským zemím. Podpisy smluv o neútočení s Německou spolkovou republikou čině původně udaný účel Varšavské smlouvy prakticky bezpředmětný.

Dnes je smlouva zajímavá snad jen z hlediska toho, co je v ní postaveno na hlavu. Jedna z preambulí stanovila, že je uzavřena se zásadou respektování nezávislosti a svrchovanosti států i se zásadou nevměšování do jejich vnitřních záležitostí. Podle hned 1. článku smlouvy se, citují: "Smluvní strany zavazují v souhlase s Chartou OSN zdržovat se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo jejího použití a urovnávat své mezinárodní spory mírovými prostředky".

"Smlouva nám dává jistotu" psalo v pořovici května 1955 "Rudé právo", že nikdy již cizí vetřelci nebudou zneuctívát naši vlast. Vesměs slova jež po zkušenostech posledních let nelze číst bez jejich ironického podtextu. Československo v roce 1968 nevzneslo principiální otázku svého členství v organizaci Varšavské smlouvy. Úst, tehdy významného činitele generála Václava Prchlíkova byla jen vznesena kritika jak nad způsobem jakým byla Varšavská smlouva realizována. "Pokud se týká vztahů uvnitř této koalice, máme za to" zněla tato kritika, "že je jí třeba zlepšit především v tom smyslu, aby byla zdůrazněna rovnoprávnost členů této koalice".

"Situace je zatím taková, že toto vedení tvoří maršálové, generálové a důstojníci Sovětské armády a že ostatní členské armády mají v tomto spojeném velení jen své představitele. Ti ovšem zatím neměli nějaké funkce odpovědnosti ne po spolurozhodování, nýbrž spíše byli v roli styčných důstojníků." Konec citát z kontextu toho co dále bylo řečeno vyplývá, že zdaleka nešlo o první ani o jen československou kritiku daného stavu. Doložme opět citátem: "Proto také v minulosti i naše strana přicházela s podněty vytvořit potřebné podmínky proto, aby spojené velení Varšavského paktu mohlo kvalitněji plnit své funkce. Jednou z těchto podmínek je i požadavek, aby spojené velení bylo složeno i z příslušných specialistů jednotlivých armád."

Tyto kritické podněty byly jak známo vyvraceny argumenty, že kdo je vzdelal se stal obětí persekuce. Že se idea Varšavského paktu nestala věrohodnější, tím spíše není třeba dále rozvádět. Za nedávných jednáních mezi Brežněvem a šéfem KS Rumunské Česucekem přišla podle zahraničních pramenů nyní otázka alespoň po poněkud větší rovnoprávnosti při obsazování velitelských míst ve velení Varšavského paktu na přetřes znova.

Když smlouva vznikala psalo se o tom, žeprý je výrazem ideí přátelství svobodných národů. Prověrka let ukázala jak se takové velké ideje vyvíjejí konkrétně v praxi.

Paní P o ř í z k o v á konečně ve Švédsku.

Po třech letech konečně dovolili naše úřady, aby se mohla v, stěhovat do Švédska. Českosl. bezpečnost zatkla paní Pořízkovou v r. 1971, když se se dvěma švédskými přáteli pokoušela tajně dostat z Československa svou dceru. Malé Pavlíně nebylo totiž dovoleno odjet za rodiči, jež v r. 1968 emigrovali do Švédska. Při své tajné cestě do Československa byla paní Pořízková v jiném stavu a povila pak syna jehož konečně teď mohl uvidět i jeho otec.

Švédská veřejnost Pořízkovy podporovala a švédský ministr zahr. věcí tehdy prohlásil, že nenavštíví Československo dokud paní Pořízková se nebude moci vrátit ke svému manželovi. Dobrá věc se tedy po zbytečných a trapných průtahích podařila. Bohužel je to zas jen řídká výjimka.

~~Dr. H. ý b l~~ těžce nemocen.

Propaganda v tisku stále referuje o těžkém zdravotním stavu jednoho urugvajského politika, jemuž se prý ve vazbě nedostává řádného lékařského ošetření. V jedné československé věznici sedí však na př. Dr. Milen H ý b l dříve rektor Vysoké stranické školy a kdysi Husákův přítel. Trpí těžkou oční chorobou a jinými neduhy a řada mezinárodních organizací už pro něho několikrát urgovala řádnou lékařskou pomoc. Zatím však bezvýsledně.